

© Надежда Тошкова - автор

© Ива Спиридонова и Симеон Аспарухов - редактори

© Ива Спиридонова - коректор

© Олеся Николова - предпечат и дизайн

© Печатница: zape4at.com

© Издателство „Библиотека България“

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде използвана, копирана, сканирана и разпространявана в електронен вид без писменото разрешение на издателя.

ISBN: 978-619-7456-01-1

Надежда Тошкова

ГЮЛЧИ

София
2018

Колко е важна за вас тръпката?

Имате ли я в живота си, липсва ли ви, търсите ли я?

Всички тези изживявания и контакти, които ви карат да настръхнете, да ви се свие стомаха, да се възбудите, да се задъхвате или да ви спира дъха...

Аз съм в търсене точно на това.

Писането, колкото и аматьорско да е, ми дава част от това усещане. Да усетиш вдъхновението, как се оформя една идея, нетърпението да я нахвърляш на черновата, да избереш точните думи, за да я опишеш. Понякога ми е трудно да опиша представите си, колкото и прости да изглеждат. Личното, изживяното, почувстваното – това е тръпката – да изразиш емоция, която да успее да развълнува четящия.

Да предадеш форма на усещането е истинско предизвикателство.

Да откриеш нови хоризонти е тръпка. Любопитството и интересът към непознатото, желанието за изследване, стремежът да достигнеш до същността и да я разбереш, да измериш себе си според откритото и да намериш твоето място в него – още едно предизвикателство.

И няма значение дали става въпрос за нови познанства, нова любов, нова страна, нов пейзаж, нова музика, нова книга, нов филм...

Да преоткриеш старото е тръпка. Да погледнеш назад в спомените с нови очи, да преразгледаш нещо до дълга познато и да го видиш все пак различно, да се изненадаш от себе си и да осъзнаеш промяната, да изплува забравеното от един аромат, от една мелодия или изображение. Искат се смелост да срещнеш някои спомени – още едно предизвикателство.

Да видиш раждането на нещо ново и твоё – това е най-голямата тръпка. Да създадеш, да вложиш себе си и да го видиш в резултата, да наблюдаваш израстването и съзряването, да му придадеш форма и да вдъхнеш живот – това е най-голямото предизвикателство. Няма значение дали става въпрос за книга, блог, картина, музика, филм, дете...

Непрекъснато се появяват нови тръпки и предизвикателства – дори там, където най-малко очакваме.

Вълнуват, възбудят, спират дъха, наелектризират...

Изживявай до край – заслужава си!

Голи очи

Поқана.
От вратата –
за Душата.
Аз.

Надежда Тошкова

ВСЕ ОЩЕ СЕ УЧА ДА ПРАВЯ ЛЮБОВ

Все още се уча да правя любов.

Ухажвам срамежливо с лек допир по периферията на душата.

Без да навлизам в нея, само почуквам.

Известявам присъствието си с разкриване на моята.

Почти. Колкото е нужно, за да заинтригувам.

Звъня на звънеца от чувства и се опитвам да изтръгна онази
вълнуваща мелодия, която те кара да трептиш с честотата
на дълго чакано щастие.

Предлагам утоляваща амброзия, която напива от сладост,
сгрява с пълнота, възбужда от удоволствие. И
предизвиква жажда.

По кожата оставям спомени, които настръхват при
всяка нова среща. Не е нужно да докосвам.

Дарявам усещане. Оставям по малко от себе си
всеки път.

Преплитам пътища, създавам кръстовища, от неодоляното да-
вам възможности.

В очакване.

Все още се уча да правя любов.

С думите.

ЦЯЛ ЖИВОТ

Лъжата

ми носи камъни,

с които истината ми

строи гнездо.

Отглеждам доверие.

Всички стрели,
хвърлени по мен
през годините
лежат в краката ми,
меки и утъпкани,
като килимите
на родния ми дом.

Само отвътре
можеш да ме продогеш.
С взлом.

НЯКОИ ТИШИНИ

Някои тишини
се превръщат в дълези,
които после
носим като медали.
Ето, вижте ги...
Как няма гордост
в това
да не сме дали.

Същественото
е да имаш някого,
на когото да кажеш
и онова,
което не си могъл
да кажеш
дори на себе си.

ГОЛОТАТА НА МИСЛИТЕ

С голотата на мислите,
през Голгота на маските,
ще се открием ли чисти
или ще се обесим на кръстове?

Ще разтворим ли храма
от душа, с литургия
или съвестта с етикет е
на пазарна сергия?

Заради страх от докосване
и приятелска близост,
Людовта ще износваме
до последната низост.

И останали кухи,
с голотата на мислите,
ще бъдем ли чути
или ще потънем в безличие?

НА МОИТЕ МИСЛИ АДРЕСА

Вероятно ще сбъркам момента,
за това просто имам талант!
Ще си мисловно на друга планета
и едва ли съм там адитант*,
но на моите мисли адреса
често води до твоята врата
и се питам дали пък не беше
в грешка стихът ми? Не знам.
Ще почакам, спряла тихо на прага,
да отmine този неловък момент.
Не съм ли добре дошла, то тогава,
ще си тръгна... и ще те скътам във мен.

* от фр. *habitant* – одитател, жител

НЕСИГУРНИТЕ ГЪНКИ НА РИЗАТА

потрепва несигурно
ризата на една сянка
в рамката
на една отворена врата

не знае
най-желаната прегръдка
дали ще означава сдогом
или приемане
но я очаква

очаква
онези пръсти
които ще загладят
несигурните гънки
на ризата ѝ

ЗАЩО СЕ ГУБИМ В ДРЕБНИТЕ НЕЩА

Защо се губим в дребните неща
и важните изпускаме от поглед?
От страх ли е, че виждаме едва,
че другия одича както може.

Дълдокото привлича ни. Но пак
се спираме на края, на ръда -
не смеем да се гмурнем. Как
тогава нас людов да ни одгърне?

ПТИЦА

Крилете ни
са всъщност рани
от дитките
да дъдем седе си.

БЕЗМЪЛВНО

Раздира се, че мога да летя!
Но трудно ми е приземяването.
Да можах да съм есенни листа,
та по-красиво да е падането.

След всяка глътка свобода,
завръщането безпощадно е.
Безмълвни са и тези времена,
в които търся си пристанище.

А ще ми се да мога да се спра,
да отпочинат вече и крилата ми.
Да е излишно дягството така,
че някой да прегърне и тъгата ми.

ОНАЗИ СВОБОДА

Преместваме чертата между нас,
одграждаме се с лимит на докосване.

Да бъде близо някой ни е страх,
не искаме да чуваме въпросите,
които си задаваме и ние,
но някак си далечни ги оставяме,
че отговори знаем, но ги крием –
удобен е пашкулт на представите.

А мнимата ни сигурност чертае
дистанции единствено във тишината,
не знаейки, че само близостта е
онази свобода, която чакаме.

ОЧАКВАЙКИ

Ъглите в тъмното са само мои,
светът ми с тях по-малко е дезумен.

И паяците в мрачните усой
пак мои са, предат тъга безшумно.

С косите ми творят дантели -
ефирен шал, загърдващ самотата
на раменете ми, тъй залинели,
понесли тежестта на тишината.

Надплитам мислите си давно -
в живота дързината е родилка съяпа,
очаквайки с търпение отдавна
изчезналата топлина на светлината.

АКО ТРЪГНА СЕГА

Ако тръгна сега да пътувам
с малко багаж - само седе си взела,
посоката отдавна сънувам -
без коледание към теб дих поела.

Изоставила дих кръстопътя
на излишни страхове и въпроси,
повече няма да ме измъчват -
всички отговори пътя ми носи.

Неусетно ще олекнат оковите,
като гривни, красящи ръцете ми.
Ще ги запазя - да ми напомнят
как ранимо е и вярва сърцето.

Ще изтръгна стрелите отровни
от гръдта си, но без да ги върна.
Ще ми дъдат те верни пилоти,
в пътни знаци ще ги превърна.

И поътният вятър в платната
ще ми дъде мълчалив съучастник.
Всяка вярна пътека позната
слънчев лъч ще я целува за щастие.

Ако тръгна сега да пътувам
само с надежда - тя е моя багаж,
Ще намеря ли каквото си струва,
ще ме чакаш ли... Или си мираж?

ЩЕ ТЕ ПОСЕТЯ -

на пръсти ще премина
по пода на неизреченото.
Ще се търкулна по ръба на луната ти
и ще увисна на сърпа ѝ,
люлееща се като палаво дете,
с усмивка,
в която няма нищо детско,
а само женско -
толкова, колкото да раздури
сетивата ти.
Безмълвието е покана.
Вероятно ще разваля съня ти,
но съднатите мечти
искат своя дял -
да приспят ума ти.

БУКЕТ ОТ СПОМЕНИ В ЕДНА ГРЕХОВНА ТРЪПКА

Когато дойда, трепет не показвай,
а прегърни ме, сякаш си ме чакал.
И няма нужда, нищичко не казвай -
тъй натежал е вече с усет мрака.

Страстта ще коленичи в този миг -
и нека той единствен да остане,
а аз ще се превърна в нежен стих,
за да ме помниш, не и да ме хванеш.

Ще се изплъзна мълчешком в нощта,
безпътна след последната прегръдка.
Дъхът ти с моя в рими ще вплета -
букет от спомени в една греховна тръпка.

ЩЕ БЪДЕШ ЛИ?

Ще бъдеш ли за мен прегръдката,
в която мога да забравя
душата как се свива в ъгъла
отричана, намачкана, без вяра?

Ще бъдеш ли за мен ти рамото -
опорна точка, с която да повдигна
света си, далече от коварното
и да забравя злото, че го има?

Ще бъдеш ли за мен целувката,
мъчително очаквана отдавна,
която в силата пречупена
ще ме стопи от нежност, давно?

Ще бъдеш ли за мен искрата
от огъня на вечното огнище,
запалила неволно сетивата
приятелски в любовни, без да пита?

Ще бъдеш ли за мен ти лудост
и присмеха над собственото аз?
Без маски да почувствам близост,
срамът да се покрие в смях.

Ще бъдеш ли за мен света,
където моя вражда се напълно?
Ако ли не, за мен не питай никога.
Ще се обърна и просто ще си тръгна.

ДА МИ СЕ ОСТАВИШ...

Искам да си книга в ръцете ми.

Да погала корицата с пръсти,

да усетя първо заглавието,

изписано с грапави букви,

но ваещо дълдоки каньони.

После да го прочета

и така да попият в мен

всички онези одещания

за изненадващи обрати

в напълно поглъщащ сюжет.

Да отворя на празната страница -

точно онази, пазеща първата,

за да открия от посвещението

чие име деляза живота ти.

И да ми се оставиш да те чета...

БЪДЕЩ СПОМЕН

Няма ме...

Из коридорите се крият моите стъпки.

Ще ме познаеш ли, когато влизаш?

Учи и изучавай ме - игра на тръпки.

Аз в твоите, ти в моите...и ме намираш

в една от стаите на твоето съзнание,

където вече срещнала съм теб,

предала се на своето желание,

превила с воля времето напред.

По кривата му карам да се случват
желанията твои, без остатък.

И всички до едно ще се получат
от съдването ми в живота ти нататък.

Няма ме...

Но знаеш, че съм там -

в една от стаите на твоето съзнание.

И срещнеш ли ме,

ще ме разпознаеш, знам -

от бъдещите спомени съм ти послание.

крещящата ми

за теб

същност

събрах

в неми стихове

написах ги

на твоя език -

мълчанието

МЪЛЧАЛИВИТЕ СА ПЪЛНИ С ДУМИ

Мълчаливите са пълни с думи,
намиращи се само в междуредието,
насищат тишината помежду им,
изтривайки дрътвежите за времето.

Прочиташ ги единствено по жеста
и погледа, продиващ ти обвивката,
по лекото повдигане на веждата
и трепващия ъгъл на усмивката.

Но с тях не си във неизвестното,
макар че думите са неизказани.
Не се одвързват със словесното,
а всичко е в делата им показано.

...

Мълчаливите са пълни с думи,
очакващи четеца в междуредието,
наситен с тишината помежду им,
да придаде нов смисъл на безвремието.

В ЗЕНИЦИТЕ НА МОЯ БРЯГ

Очите ми са впити в хоризонта.

Отдавна пренедрегнали умората,
зениците се сливат в продължение
на линията, разделяща резонно
на брегове противоположни хората.

Морето ми държи те надалеч –
отвъд, тъй близо до нечето.

Една след друга вълните те прегръщат.

При мен се връщат, тежки от копнеж,
че някога, надмогнал дитието,
прекрачил прага, в своята същност
ще се озовеш, подобно на завръщане,
в зениците на моя бряг.

Следите ми от пясък крият сняг
от времето, в надежда да те срещна,
откак съм тръгнала към теб на път.

А линията, толкова далечна...

Не може да е вечно недостъпна.

ТЪРСИМ СЕ

Все се търсим и все се намираме.

А в пътя по колко пъти умираме?

И ни гласка нещо вечно в душата -
неции имена изписани от съдбата.

Няма нужда от излишни въпроси,
че сме с отговори вече жигосани.

И няма мира, докато не открием
чия щампа притежава нашето име.

Все се търсим и все се намираме.

А изгудим ли се, е както умираме...

СПОДЕЛЕНА

Желаел ли си силно да се слееш,
душата си във друга да разтвориш?
Да литнеш нависоко, да се рееш
като птица волна в нейните простори?

Изпитвал ли си долка непонятна,
продобждаща с тръпчива нега?
Прегръщал ли си я? Така е неотдътна,
че неиздежно гудиш се във нея.

Опитал ли си дроня да продиеш
през копия защитни – да прогледнеш,
очите да запазиш, в глан да свиеш
сърцевината нежна на копнежа?

Намирал ли си всичко нелогично,
одъркано, жестоко, но красиво?
А хаосът нарежда се лирично,
мисловно везан в чувствени мотиви.

Случайно да си срещнал непозната,
да си почувствал в миг предопределеност
и ако тя във теб съзряла е съдбата...
Такава орис съм – в людов съм споделена.

САМО ПОВЯРВАЙ

Аз съм твоята тайна. Спасителен дряг и пристанище.

За неказани мисли, прикрити с учтива усмивка.

За разказващи погледи, за пръсти трептящи и парещи.

За докосване вътре, под всекидневна твърда одвивка.

Аз съм топла прегръдка. От глас. Или изписани думи.

Мека завивка за съднати сънища в мрачна реалност.

Мостът, прехвърлящ всички пропасти помежду ни.

Щит срещу лепкав хлад на самота и друталност.

Аз съм волния полет след години, прекарани в клетка.

Точна карта за скрито съкровище дълбоко във теб.

Двете страни печеливши на стара късметлийска монета.

Всичко, което поискаш. Само повярвай във мен.

Голи очи

Сърцето ми
има формата
на ръцете ти.

Надежда Тошкова

Голи очи

ЛЮБОВ ОТ ПРЪВ ПОГЛЕД

Моята нужда
срещна твоята
в парченце
счупено огледало.

Надежда Тошкова

FALLING

По ръда

на миглите ти

изгудих

равновесие

и погледът ми

потъна в твоя.

Улови навреме

сърцето ми.

И го пусна свobodно.

Прошепвайки

с одич:

"Моя! "

ГОЛИ ОЧИ

Искам да видя очите ти голи,
но доброволно от тебе съдлечени,
доверчиво посрещащи моите
и готови да бъдат прочетени.

Каквото имаш, приемам за свое –
всеки страх, самота или липса.
Споделеното прави ме твоя.
Любовта е жажда за истина.

Ще видиш моите вече така,
от всяко дуло напълно лишени.
Ще се срещнем само с поглед сега,
нека запазим душите си цели.

Ако можем...

ОБЕЩАНИЕ

Когато от очите потича умората
и дълбините те дърпат към себе си,
когато е трудно да гишаш през порите
и усещаш сърцето си в менгеме,
и светът ти се свие във черното,
неспособен да върне дъгата,
а камертонът на времето
трепти със звука на тъгата.

Когато не виждаш, дори и прогледнал,
къде се намираш, защо ли си там,
стремиш се към полет, а си заседнал
дълбоко в съмнението, изоставен и сам.
Когато прекърши се последната жилка
и пропадаш неспирно, безмилостно...
Тогава ще усетиш ръцете ми силни
как възраждат света ти от нищото.

ВЯРВАШ ЛИ МИ?

Не съм

като късмета,

провидението,

щастieto,

людовта.

Те ще те изоставят.

Аз - не.

Когато се появи,
разбрах,
че Съдбата е прочела
черновата
на Душата ми.
Само там те имаше.

СЪДБАТА СЪНУВА В РЕАЛНОСТ

Какво е да срещнеш представата си?

Онази – за нещо, някакво, някого, нечия липса.

Която си рисувал в ума си. И всеки щрих на него прилича?

Какво е да се взреш в очи неизвестни? Онези, които вечно изплуват в съня ти. И най-сетне да видиш лицето, онова, което все не успяваш да изваеш напълно?

Какво е да се прегърнеш с душата?

Онази, така желана и сродна на своята. Която те кара да забравиш за тялото, а то неусетно да я последва?

Какво е да срещнеш представата си?

Онази, взета от живота наизмаем.

Какво ли?

Съдбата сънува в реалност.

И ти я живееш до дъно.

Това е.

Няма да си единствен.

Нито аз за тебе.

Моментът е истински

и се нуждаем от него.

Сега сме такива.

Не сме същите като вчера.

И така се обичаме,

и сме пълни с доверие.

Докато не дойде промяната

и единия не издърза

по пътя си, а издрания

почувства се вързан...

Бих искала да е вечно,

даже тайно мечтая.

Но любовта е дожествена,

а човешки е края!

„Началото е повече от половината на цялото.“
Аристотел

Началото
като неизбежната глътка въздух,
като първата крачка,
като първият опит за полет
на мечтите,
като падение и изправяне,
като проглеждане,
като вглеждане в себе си,
като откритие,

като изумление,
като потвърждение,
като сигурност и убеждение,
като стремление,
като постижение,
като лудост и доверие,

като първо изкушение,
като грях,
като прошка,
покаяние и изкупление,
като дунт,
като смирение,
като смърт и възкресение,
като вечен кръговрат..

Началото на всичко
е мисълта
за теб.

НАЧАЛОТО

Нямам дума за тебе.

Една - единствена.

Нямам.

И всички думки да имам,

не те получавам.

Толкова звуци

дягат по значението,

по мисъл и чувства,

по удивлението,

което си.

Остава мълчанието

и онази странна вибрация

в името ти.

Началото.

Казват,

че месеците, които имат „р“ в името си,

са студени.

Питам се

дали същото важи и за хората?

Не се страхувай.

Ще те стопля с дъха

от произнесеното мое „р“.

ВЕЧЕ СЪМ ТЕ ПРЕГЪРНАЛА

В кладенеца на душата ми,
вместо монета,
пусна своята
и тръгна,
без да знаеш,
че съм бездънна.

Сега,
за да се намериш,
ще трябва
да се върнеш
и в мен да потънеш.

Какъвто и да се откриеш,
аз те намерих първа.
Вече съм те прегърнала.

ДВАМА

Когато се срещнат,
преплели очи
и погледа
премине по кожата,
когато с душата си
говорят на „ти“ –
одезсмыслят въпросите.

Когато се срещнат
на някакъв път –
отвъд коловозите,
когато внезапно
притихне светът –
ще почувства Него
с утродата.

Когато в мълчание
узнаят всичко
за себе си
и за него е Тя без съмнение,
когато излишни
станат всички часовници –
минутите
се подират в доверие.

Когато се срещнат,
преплели ръце
и животът им слива
пулса на вените –
не двама са, а едно
и любовта им превзема
дори времето.

Под кожата ми влезе. И си там -
с всяка клетка те усещам, живо.

Отрова, лек ли си - не знам.

Но с теб се раждам и умирам.

И пак възкръсвам - нова, силна.

Кипи кръвта ми в твоя огън.

Страхът ми - пепел дледо-сива,
догаря из людовните ти въглени.

Отвътре неусетно ме превземаш,
превърнал коледания в увереност.

Да се отдам е отговорът неиздежен,
естествен - като да се чувствам седе си.

Напиваш ме с живот - да изтрезнея
от всеки друг, но тебе да запомня.

Да осъзная в мен, че друго не копнея,
освен да бъда просто...твоя.

НЮАНСИ В ЧЕРНО-БЯЛО

Променяш ми пулса -
от замиращ на десен,
дъха ми накъсваш,
а да дишам е лесно.
Усещам света -
с цветовете е изпълнен,
но единствено ти
в черно-бяло изпъкваш.
Светлини, полусенки -
те са твойта натура.
Да се плъзна по тебе
и да слеem контури.
Те дръсначи са остри
и запълнени с черно,
сякаш много въпроси
са ги острили гневно.
И докосващи моите
меки, плавни извивки,
кръвта ми е отговор,
оцветяваща дните ти.
Но се влюбвам в душата ти,
и в света черно-бял.
И се отдавам с нюансите
само на тебе, изцяло.

УПЪТВАНЕ

предрой
с пръсти
всички кости
по гърда ми
и прокарай път
с език
по извивките
в подножието му
за да стигнеш
до сълзите
на доверието ми

ВЪТРЕШНА ХИРУРГИЯ

Размести ми органите.
Не разбрах дори кога ме отвори.
Но ги извади всички от мен.
Без да ме разтревожиш.
Докосна ги.
И ги пренареди отново.
Изглеждат на място.
И не тежа като олово.
Нямаше повреда.
Само фината ти настройка.
Да те разпознават навсякъде.
И е симфония.
Послушай сърцето ми.
Ода на радостта е.
Готов ли си?
Сега скалпелът в моята ръка е.

УВЕРЕНОСТ

Отнемаш ми понятията,
без да ми връщаш смисъл.
Нещата вече са непознати
и няма ред в този вихър.
Всичко е голо, на допир тръпне,
няма нужда да питам –
знам, че с мен си по същност
и мога само да те обичам.

Ще те целуна!

Няма да съм Юда.

И всичките Апостоли ще призова.

Свидетели са ми - така съм луда,
че съм готова в Ада да се озова.

Ще те целуна!

И ще си платя цената.

Онези трийсет средърника мои са.

Ни тед, ни мене си ще съм предала.

По-вярна от това не мога да съм.

СПАСЕНИЕ

Устните ти
са кислородната ми маска,
откакто имах инцидент
с Людовта.
Дишам!

АТЕИСТ

отхвърлям

всяко Евангелие

според което

ти не си

началото

и края

на спиралата на живота

предпочитам

да се чувствам Ева в Ада

отколкото

змия в Рая

затова избрах очите ти

Питам се

за теб какво съм в състояние да сторя?

Понякога се моля да не разбера,

а друг път — за точно обратното.

С някои хора
пораснах.

С теб знам,
че мога да дъда
отново дете.

В нито една книга
не е описана
красотата на любовта
така,
както в душата ти.

Автографът ти
е моята кардиограма.

НЕОТВОРЕНО

чети ме с пръсти
кожата ми е драйлово писмо
неотворено
с нервни окончания
недокоснати
в междуредието от въздишки
където думите нямат място
там е царството ми

ти
покорявай ме
с уменията да долавяш
и ненаписаното
оставяйки върху ми
твоя почерк

МАСТИЛЕНО

Всеки,
пресичащ
пътя ни,
пише върху ни.
Ти
ме разделя
мастилено
с устни.

ПАРАФ

делите ноци
хвърлят черни сенки
под очите ми
така се подписваш
мислено
върху ми

ЗАЩОТО СИ В МЕН

Когато целуваш...,

целуваш сърцето ми.

Разтварям се,

стичам се

от тръпнеща нежност.

Душата ми гола

приляга точно в ръцете ти.

Затварям очи,

стихвам

и се предавам.

На седе си.

СЪБЛИЧАНЕ

– Харесва ми как давно се съдличаш,
небрежно как захвърляш си преструвките.

Как с пръстите по кожата си тичаш,
прераждайки предчувствие в целувки.

Как людиш се с горещото си тяло,
прикривайки пожари с оросяване
и с поглед впит в насрещно огледало
страстта си как изкусно удвояваш.

Харесва ми да знаеш, че си моя
и гледам те, когато се съдличаш.

Сега свали последната си роба!

– Но, гола съм...

– Свали страха да ме одичаш!

ОСЕЗАЕМ

Пълнолуние и чаша кафе
са виновни, че слушам нощта.
Неде лениво стеле кадифе
под перфектния звук – тишина.

Полюлява се в страстна съдлазън
мисълта ми в синхрон с песента
на мъчаливи струни – отрязани
гласове на копнеж в немота.

И превързва очите ми с грим,
изтеглен от горящата рода.
Свлича я давно по тяло без грим,
с китки в окови оставя ме гола.

Милва давно по кожата хладна,
настръхнала под ваещи пръсти.
Пируват с теб сетивата ми жадни.
Мисълта ефимерна е...осезаем си всъщност.

РИСУНКИ

Устните ми
рисуват върху твоите
дълги и лениви
неделни следобеди
със задржавени чаши,
пренебрегната храна,
чувство за глад
и жажда.

Бели одлаци
от разпилени чаршафи
по чистото,
безкрайно небе на страстта,
цъфтящи рози по гърдите,
вдишан аромат,
полъх от галеци пръсти.
И още глад
и жажда.

Криле на усмивки,
красиви и давно извиващи се,
заради онова доволство,
приседнало кротко
на ръба на погледа
и тихо нашепващо
за одич.

Устните ти,
топла възглавница под моите,
имат вкус на кафе и шоколад.
Но и на нещо друго,
още по-сладко,
осодено,
неустойимо.
Вкус,
който казва „Остани!“.

Остани при мен.

ГОЛОТА

Когато те няма,
одичам
да оставам
гола
в неоправеното ти легло
и разхвърляните ти мисли,
голи,
да полепват
по тялото ми,
да се просмукуват
в кожата ми,
да се намират с моите
и заедно
да повеждат ръцете ми
натам,
където и двамата желаем
да се изгудим –
в дълдокото
усещане
един за друг.

Когато се завърнеш,
ще откриеш мислите си
споделени,
леглото си -
пълно
и мислите ми,
с които никога
няма
да ти е подредено.

Но ще бъде просто,
като голотата
на чувствата ни.

ПО КОЖАТА МИ НЯМА ПРАВИЛА

По кожата ми няма правила,

вълненията само са изписани.

А грапавините на желанията

са само твои огледални истини

на твоето докосване, на мен,

когато срещнах първия ти поглед.

Погуди ме, спаси ме, взе ме в плен.

А тръпките разказваха история.

И може би изглеждах в плен на страх,

настръхнала от твоето присъствие.

Но само е, защото осъзнах,

че вече няма да съм същата.

Че кожата ми вече няма памет

за други пръсти, ветрове и устни.

Че истината гола стене даже

при мисълта, че може да е късно.

Заспивам в твоята Вселена.

Ръцете ми насън

превземат разстояния.

И си го мен.

Не се съдуждай още!

Прегръдката ми

само нощем

да те пази може.

Денем

не си го позволяваш,

да сънуваш.

И съм невъзможна.

КОГАТО СИ ЖЕЛАНА

не само нощем
а под светлината на слънцето
пред всеки поглед
в отговор на всеки въпрос
дори и без запитване
натуралното издишване
на името ти
е като урагана
в другия край на света
усетил пеперудите ти
как се измъкват
от какавидите
на страховете ти

ДЕФИНИЦИЯ ЗА ЩАСТИЕ

Нощта де само някаква си пауза,
разделяща една прегръдка с друга.
Луната де изпълнена с очакване,
захранвано от нечие безсъние.

Броейки часовете по звездите,
минутите угасваха безсилни.
Зората се промъкваше в очите ти
и в тях изгря надеждата на юли.

Студът донесе утрото с крила,
отдръпна се безшумно в тъмнината.
Сред двете ни преплетени тела
намери място само тишината.

Какво е дефиниция за щастие?

Сега го знам.

Каквото ти рисува
сърцето зад клепачите затворени,
да го почувстваш и докоснеш, да е там.
Пред теб да е, когато са отворени.

НАЙ-ТИХОТО ОБИЧАНЕ

Прераждам се в очите ти на лято,
окупана в морето им, като Венера.
Изплувам на брега ти. И ме чакаш.
Здравяваме за всяко наше „вчера“.

За делезите (колко са красиви!),
дори ненужното ни вече „късно е“.
Събрали сме единствено надеждите
от песчинките, изтекли между пръстите.

Това е мястото. Без повече въпроси.
Умира всяка мисъл върху теб,
намерила покой. Защото ти си
отдавна търсен отговор на мен.

Отказвам се от всичките химери,
Теории на вероятности. Големи взривове.
Реално в две ръце да се намирам,
заключили в прегръдка любовта,
подираща най-тихото обичане,
ми стига.

НА ОНЗИ БАЛКОН те прегърнах с душата си.

Приюти ни тишината на онемялото насреща зелено море с дъх на дор.

Вълните му се полюшваха омайно, давно –

същинска жена, докосната нежно от вятъра под едва повдигнатите поли на свенливостта.

В унеса на тази ласка, дали чух името си?

Не помня... А така ми се иска да знам (как звуча в твоя взор).

Все още слушам тишината.

Хладните утринни пръсти на лятото те целуваха, треперещ под набезите им.

Прогоних ги с моите устни.

Твоите дъха дим.

Ефирният сив облак на дъха ти ме целуна първи,

позволявайки ми да вкуся тютюневия ти аромат, още преди да те докосна с език.

Но само с топлината на твоя се поражда глада за теб. Неутолим.

Оставих се да ме поглъне.

Сякаш си недосегаем, в очакване на съприкосновение. Измамно далечен, а само на пулс разстояние. Изплуваш давно зад щита на мъглата в една сгушена самотност. Там скрих последните румени остатъци нерешителност. Във вдлъбнатината над дясната ти ключица.

Оставяш се да бъдеш покорен, само защото си усетил моето пълно покорство, положено в ръцете ти. То има формата на сърцето ми.

И те прегърнах с душата си.

А зеленото море с дъх на дор отрони въздишка – онази, която ти задържа вътре в себе си. Но която усетих в прегръдката на душата ти.

НА ЛЯТОТО ПОСЛЕДНАТА ВЪЗДИШКА

На Лятото последната въздишка
е Август, изнизал си одувките
и шляпач по брега, с усмивка
и дух солен на морски пръски.

Далечна лодка е на хоризонта,
полюшваща невидимо платна,
в очакване на вятър, който
я води към посоката - мечта.

Тъгата е в топъл, нежен поглед,
в изпращане на хората любими,
загръщащ ги с безкрайна одич,
като предпазен шлейф през зима.

На Лятото последната въздишка
е детското хвърчило във простора,
привличащо внимание на всички -
и на Септември, скрил се зад стодора.

ОТВЪД

Морето в мен
прегръща небето в теб
в онази точка,
където погледа
минава отвъд
и вижда само вътре в нас:
никакви граници,
само хоризонти.

Г о л и о ч и

Т и с и
последното ми
доверие.

Надежда Тошкова

ЗА ДА ПОВЯРВАМ

Това „Одичам те!“ не ми го казвай.

Задръж го, моля те.

Недей!

Кажи ми „Липсваш ми!“,

ще ти повярвам.

Любовта отлита. Присъствието - не.

Така ще знам,

загърнато в сърцето,

едно местенце пазиш ми сега.

Там,

моето сърце където,

единствено приляга с лекота.

ИЗРЯЗАНО

Думите мамят.

Предпочитам очите.

Има погледи - говорят и в тъмното

и ти разказват не приказки

с герои измислени,

а за себе си, в твоите прегръдки обгърнати.

Остави светлината,

нека други я търсят,

ние с теб ще нахлуем в сърцата си тайно.

А дали ще е одич,

ще е страх ли от дълното,

изживявайки заедно, ни остава безкрайното.

Ще заплитаме възлите

на тази наша история

и ще развържем онези, излишно оставени

от болезнени спомени,

с одиги кървящи...

Ти и аз ще останем, всичко друго - изрязано.

ЛИЧНА ИНТЕРПРЕТАЦИЯ

Когато дойде тихо вечерта
с единствена компания – умората,
прегръщаш я по пътя за дома
и кротко тръгваш си от хората.
И без това сред тях си вечно сам –
погрешка в кукления им театър.

Ненужен е дори сценичен дар!
Вгледени в собствения си спектакъл,
в очакване на пет минути слава
от позите с лакейска ориентация,
животът някак покрай тях минава,
оставил ги без лична интерпретация.

А твоята? Върховна е в нощта,
щом встъпиш в съкровения си храм,
в прегръдките на чакаща жена
си седе си – обичан и разбран.

На свечеряване

сенките

не са по-дълги.

По-тъмни са

и леко изкривени.

Уморени от илюзии,

някак прегърдени,

жадуват

да бъдат прегърнати.

ПОСЛЕДНАТА СИ НОЩ БИХ

ПРЕКАРАЛА С ТЕБ, заради когото бих разделила
миговете на атоми и извадила ядрата на секундите, за да
изглеждат повече от това, което са.

С теб бих искала да се усмихвам, когато съм опасно близо
до ръба на острието на Смъртта.

С теб бих искала да споделя най-интимното си – чувствата
на мислите, където специалния си ти, заради твоите такива.

Твоите устни бих оросила с нежността на целувката си и със
сладостта ѝ, да прилепя върху им името си навеки.

Твоите ръце бих избрала да положи трепетите си от вечно
горящата ми страст.

Твоите очи бих избрала да се огледам за последно, преди
да заключа образа ти в моите.

Завинаги.

ГРЪБЪТ МИ е онази част от мен,
която ще ти дам да видиш последна.
Но не защото ще си тръгна.
Ще е като проглеждане.

Той няма маска, не се крие зад думи.
Просто стои, няма носител на същности.
Гордо изправен, прегърден или
привел рамене от мъка и глупости.
Мой откровен разказвач по дезмълвие,
ме оставя без тайни, прозрачен е.
Път към скритите мисли е, стълдище
към ответа за мен какво значиш.

СЕДМОТО НЕБЕ

Раздаване, това е то. Капитулация!

И отказ от предишните си думи.

Изчезва даже всяка пунктуация,
когато безнадеждно ти се влюдиш.

Здравяване на грешки, опрощаване.

А новите? Направо са несъществуващи.

Превземат те със твоето седеотдаване,
критичната ти летва е пред срутване.

Подаваш ножа сам и то с усмивка,

прехвърляш волята си в чуждите ръце.

А те свободни са да ти направят примка,
докато всъщност чакаш седмото небе.

ТАМ ДА ОСТАНА

Опитвам да се свия.

Да стана невидима.

Да се събера.

в онези минути

на изтичащо време

между твоите длани.

И там да остана,

като следа от сълза.

ВЕЧНОСТ

адът

е да имаш

само миг

рай

Който първи одича,
се озовава на кръста.

За да дъда одичана,
трябва ли да съм мъртва?!

Скоро...

Обещание за близост.

Отлагане на близост.

И сме все така далеч.

(Δο) Скоро...

Недоверието има много лица -
все различни.

Предателството - само едно.
Твое.

С какво измерва се една людов
и може ли въобще да се измери?

Защо на топлия сърдечен зов
все търсим мярка как да вземем?

Защо измъчваме с въпроси?

И време искаме, и жертви,
за да сме сигурни...в какво ли?

Людов се чувства, не се мери!

ЗАКОДИРАН

Дали те одичам?
И смееш да питаш!
Та с твоето име
започнах да дишам.
Стаеният дъх
и трепереци пръсти
не можеш да видиш
по листа написан.
Горчивата капка
с гореща тревога
как плахо таи се
в ъглите на погледа,
когато те няма
и празни са дните -
топлината намирам
единствено в спомена.
Безумната радост
и лудо препускане
от дума на дума
в непонятни дрътвежи,
когато до мен си
и знам, че оставаш,
и съдваш ми всичките
тайни копнежи.

Тишината уютна
на мълчаната нежност,
когато страстта
преди е горяла.

И сладката песен
на сърцето ми влюбено,
щом само присъстваш –
и чувствам се цяла.

Внезапната ярост
и свити юмруци,
когато опасност
над света ти надвисва.

Въоръжена със вяра
и с доспехи от истина
да те драня готова съм
във всякаква дитка.

Дали те одичам?

Не знам, не личи ли?

Не можеш да видиш
по листа написан.

Единствено букви,
препинателни знаци...

И в тях закодиран е
целия смисъл!

ДА ТЕ ПУСНА

Отдалечаваш се, защо го криеш?

Нишката одтяга се до скъсване.

В дягството дали ще се изтрие
или ще е с ластично завръщане?

Дали, тъкана с разговори, с чувства

тя с времето превърна се в окова?

И жестове. Последният е да те пусна -
да се откриеш в нишка нова.

За едни е обяснение.

За други - оправдание.

Разликата е в желанието
да те разберат.

Тишината разкрива.

Мълчанието прикрива.

някои думи

са бездни

или пропадаш в смисъла им

или се учиш да летиш в тях

и за двете неща има място

особено ако ги казваш ти

замълчи

иначе ще отговоря

В твоята уста

поезията

е гилотина

за сърцето ми

пред олтара

на тихата революция

Людов.

Рецитираш друга.

сочиш с пръст
изрода в мен
а не виждаш
че си пред огледалото

людовта е сляпа

ДУМИТЕ ТИ

празни думи няма

има празни хора

Тишината

татуира само една дума –

името ти.

Тя най-добре знае

как се пише точка

на сърцето.

ПО ВЗАИМНО СЪГЛАСИЕ

отрежи надеждите ми

като плитқи

така на мен ще ми олекне

а ти ще имаш скалпа ми

мълчаНИЕ

Премълчаваш нас,
за да запазиш себе си.

Поне един да живее...

Колко недели
отлетяха леки
като птици,
но не можаха
да отнесат със себе си
тежестта на нетърпението,
с което очаквам
онези думи,
които никога не произнесе.

Сама ги изписвам на стената си -
така ме нараняват по-малко.

ЗА ДА СИ ПОГОВОРИМ

Сълзата
е отронено
признание,
че сърцето
е заседнало
в гърлото
и не успявам
вече
да плача
навътре,
нито да пусна
думите
навън.

Листът ми
е дял,
а очите ми
са пълни
с теб.
Само ръцете ми
успяват
да ти кажат всичко.

Задръж ги
в своите,
за да си поговорим.

ДРАЩЯТ

Доли ме гърлото
не от много приказки
от думите мълчани
и преглъщани
така груди
и възпирани
невърнати
а само стиснати
натиқани дълбоко
чақ на дъното
на тъмно
да изгудят пътя
и върната посока
за навън

а дращят
грапави

догливи
раздиращи
до капки кръв
дълбаещи
жив свредел
диви
хапливи
жадни са за мъст

излязат ли
стрели са
точни
целта ще падне
поражена
а загудата
ще е само моя
докато в целта
съм отразена

ДОКАТО ВСЕ ОЩЕ МЪЛЧА

Не разбра ли,
когато много говоря,
мълча.

И че думите
само ехтят,
за да съм
по-малко сама.

И някой ден,
ако не чуеш гласа ми
изписан на листа,
точно тогава
говоря,
но не ми липсваш.

Ела!

Докато все още мълча
и те пиша.

Мълчанието
е прахта
върху „трябваше“.

ЛИСТАТА ВЕЧЕ НЕ ШЕПТЯТ НА ВЯТЪРА,

а той е сляп за цветовете им.

Окапаха без любовта по лятото,
заради нея са самотни пейките.

Подритват ги безлични минувачи,
а птиците... отдавна отлетяха.

И никой вече в тях не ще се сгуши
да търси топлина и родна стряха.

Дърветата изплакаха ги давно -
отронват неизпратени писма.

И съжаленията вече нямат давност,
щом всеки лист подписа есента.

ЕСЕННО

Листата тихо падат,
за да не са самотни тротоарите.
Покриват стъпките на хората
с илюзията, че остават.

ТИХО

Когато думите са като неми ноти,
изпаднали от гласните ти струни,
накуп - през смисъл, през насоки,
в звука на тишината ги изгубваш.

Когато в миг осиротяват, кучи,
без сила на плющящ камшик,
без адресати, можещи да чуят..
Крециш, а пронизително си тих!

КАКВО Е НАДЕЖДАТА?

Какво е надеждата?

Една натруфена илюзия – изкусно продадена
от търговци на мечти на промяна жадуващи,
обещаваща живот там, където
примирението вижда единствено трупове на
изоставени желания в умелите ръце на отчаянието
върху масата за дисекция на собственото си съзнание.

Какво е надеждата?

Упойващ етер, откриващ хоризонти от
любов и взаимност с неизвестни пресечни точки,
превърнали се в увереност за
реално съществуване и неизменно докосване,
оставящо делези в областта на сърцето
точно в онзи момент,
когато от етера и следа не остава.
Абсолютно присъщо за непостоянната му същност.

Какво е надеждата?

Сладко-горчив привкус на страха от
провал и падение в очите на нашето отражение,
примесен с този на смелост и
безумието на куража да постигнеш един мираж.

Какво е надеждата?

Просто очакване...

ЕВХАРИСТИЯ *

Δве чаши вино канят да мълчим -
те изповедник са в рудинен здрач,
за който тишината не горчи,
а думите ни нищичко не значат.

От допира на устните личи
молитвите ни колко са горещи.
А виното във чашите кипи
от тръпката на тази наша среща.

На вкус сме грешници от страст,
но оправдани сме и от светците,
че сме оставили една людов без глас
във името на дом, деца...Λъжци сме!

Отпиваме от мислите си само,
че в тях от два живота сме в един.
Δве чаши вино, но на разстояние.
И плащаме горчиво, че мълчим.

*Евхаристия - свето причастие, което наред с кръщението,
е основно тайнство в християнската Църква.

Да се срещнем на гарата
и се престорим,
че не се разделяме
завинаги,
а само изпращаме тъгата
на едно дълго пътуване
към седе си.

Да се целунем с жар
и се престорим,
че не се одичаме,
но не искаме да си го кажем
от страх,
че ще повярваме отново.

Да се прегърнем силно
и се престорим,
че има спасение
в жертвата
да дъдем други
заради другите.

Да оставим нещата така
и се престорим,
че живеем.

Заради нас.

Г оли очи

голямата людов
умира винаги
от малка смърт

Надежда Тошкова

ПАЗЯ ТЕ

От лошите ти сънища.
От мислите ти черни на прощаване.
Откъснал розата,
свободен си от тръните.
Отивам си.
И няма рана за здравяне.

Тиха съм.
Приличам на усещане
за липсващ спомен,
неопределим копнеж.
Дори и цялата да ме превземеш,
мен не виждаш.
Знам, че няма да ме спреш.

ПЕНЕЛОПА

Сдогуваме се.

Само със очи.

Реката на живота няма русло.

Разлива ни далеч един от друг.

Една людов не стига. И се пускаме.

Ще срещна друг.

Ще имаме деца.

И може би мечтаната ни къща.

Но сърцето ми ще остане

Пенелопа

до твоето завръщане.

ИЗПРАЩАНЕ

Вземи душата ми.

Нали счупеното носи щастие.

ВЪТРЕ

Отиде си надеждата.
След тед.
Времето ни заедно простена.
Застина в минало.
Като мъртвото море,
от което се опитах да те взема.

Ръцете ми
са в търсеща окръжност.
Накрая сключват се
единствено около мен.
А хората
са само отражения
в тъгата на едно небе.

И стана хладно.
Близо до студено.
И пусто е.
Безкрайна степ.
Насреща ми единствен вятър.
Леген.
И няма никой.
Никой,
който да го спре.

ЛИПСА

Не те намирам
между дланите си
и ръцете ми падат
самотни,
като сноп
след откос.

Сега съхнат.

ИМАШ ЛИ

Има ли в теб

останал човек - все още жив,
заседнал в гърлото
с вик мълчалив.

Има ли в теб

останал човек - вечна сълза,
неотронен копнеж
на една самота.

Има ли в теб

останал човек - врязан дълбоко,
без рана да дъде,
а обичан до долка.

Има ли в теб

останал човек - липса безмерна,
неизменно присъствие
в твоя връх или бездна.

....

Ако него го няма -
как да има надежда?

След дълго

очакване

няма(м)

значение.

ГРЕЙ

аз съм

слънчогледът

чакащ

слънцето си

всяка нощ

а ти

грееш

на обратната страна

на земята

Щом тихичко надеждата си тръгва,
по стъпките ѝ цъфва самота.
Безмълвно и грижовно те загръща
с покрива си приятелска тъга.

Под клепки морни и притворени
трепти ефирно призрачна сълза.
Размила одрази в далечен спомен,
стеле дантела лекуваща мъгла.

Стаена равнодушно светлината
полага мним ореол на опростено.
Дочуваш как простенва тишината.
И всичко е по-меко, заглушено.

Несдънато желание притихва
и си отива. Остава ти покоя.
Понякога е късно за молитва.
И краят е единствено достоен.

Когато рухваш,
повечето виждат
само грохота
на падението,
но само един чува
въздишката
на одлекчение.

Той е причината
и лечението.

Търся място, без да достигам сърцето,
където мислите неусетно заспиват.
Място, което не прилича на бездната,
в която всеки людим си отива.

Да не усещам как боли тишината,
празното да спре от очите да пие,
светлината да не се преодлича във мрак,
устните ми от липси да не изстиват.

Търся място, бездетно на спомени –
някъде близо до дрега на здравата.
Да изчезне всичко, освен онзи корен,
от който отново с людов да израствна.

Не искам прозорци.

Не им искам надеждата.

И очакването.

Не искам светлината да ме гали,

да ме вика при седе си,

да ме приканва да се приближа

до тези измамни отвори.

Не искам да ги украсявам със завеси,

да гледам как вятърът се заиграва,

преминаващ през полюшващите се крила,

да достига, милващ, лицето ми,

носец уханието на загуденото море.

Не искам дъждът да ми пее по стъклата им,

зимата да рисува мечтите ми върху им,

пролетта да ги разтапя без спомен,

а лятото да търси отражението си в мен.

Не искам да ми показват различията

между безкрайната дневна синева

с игриви слънчеви зайчета

и звездната мантия на дълбоката лунна нощ,

когато разлика вътре в мен няма.

Не искам възможността

да погледна през тях,

само за да видя,

че не идваш.

всяко завръщане при мен
е съшито с дели конци
доверие
с иглата на съжалението

На опашката
за живот
само смъртта
прережда.

Смъртта
оставя следи
само
у живите.

Г о л и о ч и

П о е з и я т а
е п о щ а
д е з о т г о в о р .

Н а д е ж д а Т о ш к о в а

Г оли оч и

Г О Л И Ч И

Надежда Тошкова

ЩЕ ПРЕЖИВЕЯ

Запалих свещ, в очакване на теб,
на масата приготвена за двама.
Извиках и на разговор експерт –
търпението, знам че е голямо.

Не исках друга музика за фон –
достатъчен ми бе гласа ти в мен,
с любимите ми тембър, тон,
останами от онзи минал ден.

Угодно седнах, в пламъка се взрях
и времето се сля със хоризонта,
безкрайна ивица незнаен дряг –
очите ми, с вълни бездомни.

Без пристана на твоите пръсти,
сълзите гудеха се в тишината.
Търпението – пое към вкъщи
и ме погълна нищото във мрака.

Свещта угасна. Нова ти запалих.
След нея още колко, нямам спомен.
От масата олтар за теб направих –
както изпращат любимите на помен.

След туй разчистих стаята, душата.
Да чакам призраци – не го умея.
Ще дойде някой със сърце в ръката,
пак влюбена ще съм...
А другото ще преживея.

САМОТНИЦИ

Продобе ме стрелката на часовника,
прониза ме с изтеклото ни време.
Не мога аз да властвам над самотника,
ако не остави той душата си при мене.

Затова поднесох му в краката моята -
да бъде с него, дори и да ме няма.
Не я подмина, заключи я до своята -
самотници са заедно в безкрая.

Часовникът остана без стрелки
и времето изгуди очертания.
На хоризонта на самотните души
в мираж се сливат сродните желания.

ЕДИНСТВЕНАТА СИГУРНОСТ

„Единствените“ сменят се с моментите,

отиват си с примигване на клепки.

Не се замисляш *даже* над последствията -

и без това животът е нелеп.

Изпращаш ги спокойно в залез слънце

и в утрото изправяш се, напред.

Ще дойде друг единствен, малко зрънце

е вярата поклънала във теб.

Не търсиш никой, никой не задържаш,

приемаш просто даровете на съдбата.

Одичаш ги, отдаваш се до дързост,

а в завещание оставяш свободата.

Любов, омраза - всичко си отива.

Остават само делезите на раздялата.

Болезнено да ти напомнят, че си жива

в единствената сигурност - промяната.

В ТЪРСЕНЕ НА ПЪТИЩА

Да тръгнеш е по-трудно от оставането.

Дамоклев меч^{*} е изборът, за всички.

Напуснатите зад гърба ти ще са яростни.

Напред дали ще има някой за обичане?

Когато мястото ти вече не е същото,

ти друг си, с нуждата за друга нежност.

Сърцето ти е в търсене на пътища,

отвеждащи до нова принадлежност.

* Дамоклев меч – надвиснала опасност.

Дамоклевият меч е онзи, който сиракузкият тиран Дионисий | Стари заповядал да закачат на конски косям над главата на ласкателя му, а инак завистник - Дамокъл. Притча, разказвана от Цицерон, за да покаже изменчивостта и преходността в и на живота

МНОГОТОЧИЕ ОТ КАПКИ

Дъждът по прозореца
е мелодията на онази поема,
която остана помежду ни
неказана
и безкрайна - една теза
с начало добре вкоренено
и нямаща нужда от думи
или доказване.

Плющи в мен и отеква в теб -
многоточие от капки излято.

ДОКОГАТО ТЕ РАЗКЪСА НА ДВЕ СВОБОДАТА

Завая. Отдъхна небето.
Разтвори се цяло, до вътрешност.
Натежало. Не е за всеки
да съдира в себе си същности.

Потъмняваш от много надежди
в преждевременна смърт изпарени.
От умора, тъга и премеждия
стича се пот по челото. Студено е.

От сърцето, изцедено до капка,
одезсилено за верния ритъм.
От душата, свита и смачкана,
изгубила се в прекомерно обичане.

Буреносен си. Вътрешни мълнии
те взривяват и дезмълвно гърмиш.
Носиш дремето, докогато
те разкъса на две сводогата. И валиш.

МОЯ СЪЩНОСТ

При теб ще се завръщам

винаги

след дурите, изтласкали ме другаде.

Ще те намирам

в спомени и в бъдеще,

за да се спасяваме

взаимно от потъване.

Предлагам котва. Ти – заветен дряг.

Пристанището само ще е същото.

Компасът ми те сочи – в този свят

и в онзи, ти си моя същност.

Позволявам си да ми липсваш,
в онези моменти, когато
в пейзажа околени се вписваш,
сякаш тук си и още е лято.

Позволявам си за теб да тъгувам,
да се питам дали си обичан
там, където избра да пътуваш...
Но тъгата ми ражда усмивка.

Позволявам си да вляза във спомена,
да живея за мълничко в него,
да остана там толкова, колкото
ми е нужно, за да бъда пак с тебе.

Позволявам си да ми липсваш,
да си в мечтите ми даже.
Там са хората, които обичам
и за мен са наистина важни.

БЕЗШУМНО

Не съм неразбиваема. И аз се чупя
на хиляди малки парчета.

И се научих да го правя безшумно.

Да се слепвам. Лека-полека.

Да се съдирам. Отново да дъда
онази, цялата - щит и закрила.

Но съм счупена от толкова дълго,
че трудно нараствам. И съм се свила.

Да запазя онези частици,
отразяващи в мен светлината,
да не пропаднат в пукнатините
и ме одземе мрака.

Ти,
който виждаш в мене лъчите
и на делезите картината цялостна,
не си тръгвай...погледни ме в очите.
Там се вижда как съм те чакала.

РАЗМИНАВАНЕ

чаках те

пристигна

но не се завърна

ВРЕМЕ ЗА СЪОГУВАНЕ

И пак ще има пролет,
пак ще бъдем влюбени.

Сега ли? Зима е.

И време за съогуване
със старите ни долки,
с вината непотредна.

И нека дишат другите,
като опростим и седе си.

Вина -

догинята

с най-много поклонници.

ВИНА

Виновна съм за толкова неща...
Че вярата ми в тебе се огъна.
Че позволих на своя страх в нощта
егоистично тебе да осъди.

Виновна съм в това, че не признах
как липсата е издълбала кладенец
а дъното му — долка без душа,
където хапят се самотни думите.

Виновна съм, че пуснах ги след теб
в безсмислено преследване на истини,
когато истината между теб и мен е,
че премълчах, не ти показвах себе си.

Виновна съм, че вместо лекота
добавях ти една излишна тежест.
Но честната ми дума е една,
дори и да изглежда време.

Виновна съм за толкова неща
и търся изкупление отчаяно.
Виновна съм и още за това,
че те обичам. Без да се разкайвам!

ЩОМ СИ ГИ ИЗБРАЛ

Завиждам на онези брегове,

които опознават твоите стъпки.

Вълните на далечното море,

които ходилата ти прегръщат.

Завиждам на онези ветрове,

които те разрошват, като с пръсти.

Един различен хоризонт, където

очите ти неспирно се завръщат.

Завиждам на онези две ръце,

които във момента те обгръщат.

Завиждам! Но благословени да са те,

щом ти си ги избрал за свое вкъщи.

СУВЕНИР

Оставила съм ги на тед.

Изписала съм ти въздишки,

сърдечен тон и тишина,

полураздрани истини.

Замряла песен, синева

и облаци, накацали на петолия.

Беззвучно падаща сълза,

безкраен хоризонт... и ние.

Зеленото на лятната трева,

росата по краката доси,

ухание на люляк и поля,

вълни и пясък...

Толкова въпроси.

И отговори, скрити очедийно.

Животът в думи. Някой друг пунктир,

подсказващ ме...привидно.

Оставила съм ги на тед.

Аз - сувенир.

ПОЕДИНИЧНО

Еднопосочен ни е дилетът.

Продупчен с първия дъх

и валиден до последния.

Ускоряваме скоростта на пътуването,

търсейки любов

и си мислим,

че откупваме

поне малко безсмъртие.

Ако я намерим,

удеждението оправдава вярата.

Ако не - ставаме поети.

И с думите си,

щом пресечем нечие дишане,

сливаме любовта

с крайната дестинация.

И умираме.

В чужди устни, но сами.

До следващия дъх.

Питах -

Дилетите са винаги поединични.

СЕСТРИ

Уморена ли си пейка да дъдеш?

Нека опрем гърдове.

Ще ни е по-лесно тогава

чуждата тежест да понесем.

Странно как сме създадени

сякаш от редове.

В тях и помежду им са вписани

толкова светове.

Толкова много истории

шепнат като листа.

Надежда ли е твоето име?

Моето е Тишина.

МАЛКО ТИШИНА

Откъснах малко тишина от твоята,
да запълня празното на изразите,
да омекоя падението в прозата
и някак да пренаредя и мислите,
за да са по-малко оглушителни,
когато търсят някаква вина,
макар вина да няма. Изтощително е!

А ми се иска
пред себе си да можех да мълча...

Δа мълчиш пред другите
е лесно.

Δа мълчиш пред себе си
е невъзможно,
ако пазиш друг
вътре в теб.

НИТО ДУМА

Тишината ражда поети.

Мълчанието ги удива.

whatever

и да замълча

няма кой да ме чуе

Г о л и о ч и

Най-силни
са човешките рамене.
Най-тежки са
без ничия тежест.

Надежда Тошкова

чувствам
остър
глад
за постоянни хора
за да нахраня
оставащото ми
непостоянно
време

МЕЧТАЯ

....да мога да прескачам
струните на сърцето,
като малко момиче,
играещо на ластик.

...да издягвам
всяко тяхно докосване,
да не предизвиквам
трептенето им,
да не чувам поезията,
която звучи всеки път.

...да спра да се препъвам
в тези стихове,
да късам чувствата,
долезнено зашлевящи ме.

...да мога да играя
така добре, както всички,
играли си някога с мен.

....

От всички уроци,
само този не мога да науча.
Но зная как се мечтае. И съдба.
С това случих.

ИКАР

Захърпй крилете

и този път

нека някоя звезда

да огрява полета ти.

Не разбра ли,

че си нощна птица?

Една любов не може да те лъже.

В очите ще те гледа с одожание.

Ще е открита в минало и бъдеще.

И ще отрича всяко притежание.

Ще бъде чиста, ясна, без мъгявини.

Прозрачност ще е второто ѝ име.

Одлечена във честност, ще искри.

Ще те дари със всичко, без да взима.

Една любов е пълна със увереност.

Съмненията чужди са по същност.

Не търси доказателства за себе си.

Душата ти с доверие одгръща.

Една любов не може да те има.

Ще ти припомни, че роден си със крила.

Ще те научи да летиш, ще влива сила.

Подреже ли ги, знай - не е любов това.

ДО ПОИСКВАНЕ

Замразен. До поискване.
Нищо, че ме гориш отвътре.
Поне си истински.
С теде съм истинска също –
като едното дишане.
Людовта е просто нещо.
Сложно е да одичаме.
Да превърнеш одич в реалност,
да загърдиш неверието.
Да отсееш плявата
от живота дременен.
Да се отречеш от вината си
и от кой ти я носи.
Да спреш да се питаш,
а да почувстваш въпросите.
И ти да си отговор,
да си частица потредна.
С теб да се диша,
да си неде неизменно.
Такъв ще те искам.
Да долиш от истина.
Ни повече, ни по-малко.
И си в мен. До поискване.

ДА ПРЕПЛУВАШ ЖИВОТА

Къде ли е закотвена надеждата
и диша ли свободно вятъра?
Накъсани, платната на копнежите
в покров превърна ги задравата.

Продойните разяждат корпуса,
без одич няма как да се запълнят.
Грях твой и чужд са. Само прошката
и вярата предпазват от потъване.

Животът все е дясно мятане
в морето от изпитвана вина.
Добре да плуваш, пак ти трябва някой –
спасителната лодка до брега.

Посоката е все една и съща,
но миналото не е лек биласт.
За да се върнеш при сърцето, вкъщи,
хвърли зад борда тъмната му власт.

ВОТ ЗА СЕБЕ СИ

Ти знаеш. Спомените са кама.
Топлината им порязва хладно.
Завръщаш се. И носиш пролетта.
А аз за теб съм още жадна.

Очакването, зная, има край.
Надежда съм и винаги цъфтя.
И знаят раните, че идва май –
по крилата вече не кървя.

Бях сигурна, че си живот.
И влюбваш със докосване.
Болиш. Лекуваш. Даваш вот
за седе си. Без думи. Одич е.

Ако трябваше да ти направя един подарък,
един-единствен,
дих ти подарила Вярата.
В седе си.

ДА ПРЕНАЧЕРТАЕШ

Онези моменти, когато искаш да кажеш толкова неща, а думите са неуловими. Когато чувствата преливат от всеки съд, където си искал да ги подереш и дават гърлото ти.

И се опитват да издият през очите ти, но ги натикваш обратно, с усмивка, и слагаш огледалните си очила.

А в тях не се отразява причината и точно това те кара да мълчиш още повече и да преглъщаш. И пак да търсиш думите, в десет излишни чернови, и пак да зачертаваш, защото ти се струва малко. Всичко ти се струва малко.

И изглеждаш малка, смалена, невидима. Точка.

Изгубена на дения лист на Съдбата.

От която се опитваш да крадеш. Знаци, думи, смисъл.

За да преначертаеш написаното за теб. Според душата ти.

И според всичко онова, което продължава да прелива от теб.

Раждаш се на едно място, живееш на друго, принадлежиш на трето. Срецаш хора, одикваш, приемаш ги в себе си и ги пускаш. Съдираш късчета съдби, пълниш сърцето си и душата ти пътува с тях. Никога не си на едно място. Винаги има някъде някой, който ти липсва и част от теб е (а понякога и целия ти си) там, при него. И Людовта не те изоставя. Благодаря на всеки един, който е бил, е и ще бъде част от живота ми. Защото „ние“ винаги е пълно с Одич.

